

26.7.2020, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Co jsme slýchali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. Ti to budou dále vyprávět svým synům, aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání. (Ž 78,34.7) Amen

PÍSEŇ č. 604 Bud' sláva Bohu, chvála Otcí

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš! Přicházíme k tobě s důvěrou, protože jsme poznali tvé milosrdenství a věrnost. Ty o nás víš všechno, a přece nás nesoudíš, ale pomáháš a vysvobozuješ ze všech špatností, do kterých jsme se zapletli. Když se hněváme na druhé, připomínáš nám, co všechno jsi nám již odpustil. Když si naříkáme, co všechno nám chybí, připomínáš nám, co všechno jsme od tebe dostali. Když nás ovládá sobectví, připomínáš nám, že větší radost má ten, kdo dává než ten, kdo bere. Prosíme, abychom i dnes okusili z tvé dobroty a odešli odtud nasyceni tvou dobrotou a milostí. Děkujeme ti za tvého Syna Ježíše Krista, v němž nacházíme jistotu tvé lásky, o kterou nás nemůže připravit žádná krize, žádná chyba, žádná nemoc, selhání nebo slabost. Pomoz nám umlčet naše starosti a nejistotu, které nám brání radovat se bez obav z toho, co nám dáváš. Amen

1. ČTENÍ Ex 16, 11-15

PÍSEŇ 636 Z tvé ruky, S 135 K svobodě,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, odevzdáváme ti s důvěrou starosti o svůj vlastní život a prosíme, nauč nás více žít pro dnešek a lidi, kteří jsou kolem nás. Otevři nám oči pro krásu a zázraky dnešního dne, místo abychom si idealizovali minulost nebo malovali čerty na zeď. Prosíme tě za všechny, kteří mají skutečnou nouzi. Dej, aby našli účinnou pomoc. Prosíme za lidi, kteří strádají samotou a lhostejností svého okolí. Dej, aby našli chápající přátele a kamarády. Prosíme za lidi, kteří si myslí, že jsou plně zajištěni, aby prohlédli křehkost všech lidských plánů a odhadů a spolehli se raději na tvou stále novou dobrotu. Prosíme, abychom se dovedli rozdělit o to, co nepotřebujeme, a nezadržovali druhým svou lásku a pochopení. Dej, ať se neuzavíráme sami do sebe, ale dovedeme se vžít do situace svých bližních a dát jim to, co potřebují. Prosíme i za naše nemocné. Prosíme, dej jim sílu vydržet bolesti a nesnáze, a zachovej nám je při životu. Nakonec ve tvém jménu voláme ke svému nebeskému Otcí: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. Ř 8, 14–16

POŽEHNÁNÍ Ať nám Bůh žehná v naší práci, ať nás Bůh vede v našem rozhodování, ať nám Bůh otevře srdce pro potřeby našich bližních, ať nás Bůh potěší v našich úzkostech a zbaví zbytečných starostí.

PÍSEŇ 486 Svaté Boží požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 6, 30-35

Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.““ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“
Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Co dokážeš? Jak pracuješ? Co uděláš, abychom to viděli a také ti uvěřili? – ptají se zástupy Ježíše a ptáme se i my dnes spolu s nimi. Kde je vidět, že něco zmůžeš? Kde to máme hledat, kam máme jít, abychom se o tom ujistili? Jaká učiníš znamení, která mohou lidi přesvědčit o tom, že tu jsi stále spolu s námi?

Jsou to otázky, které vyvstávají – a mají vyvstávat – v našem srdci, v našem sboru, uprostřed společenství Ježíšových učedníků, bratří a sester. Jsou to otázky, které víru činí vírou a církev a sbor církví a sborem. Tak jdeme do nich. Nebudeme však na ně hledat odpovědi, od toho tu ani nejsme, spíš jim jen tak dovolíme zazníť.

Takže jak pracuješ? A co dokážeš? – ptaly se zástupy Ježíše. Naši otcové dostávali manu, a to dokonce i na poušti. A připomínali si tím ten chléb náš vezdejší, který ve starozákonní dějepřavě sytil

Boží lid na dlouhé předlouhé cestě pouští, od velikého vysvobození až do cíle v zaslíbené zemi.

My se však dnes ptáme už trochu jinak. Uprostřed vši zajištěnosti pokládáme si spíš otázky po tom, jak to udělat, aby se Ježíšovy činy dostaly i někam dál a aby jim uvěřil i někdo jiný než my sami, kdo jsme i nyní tady. Jak překonat i onu vzpurnost, se kterou i ti starozákonní otcové odmítali jít po nevyšlapané cestě k vysvobození a jak překonat strach jejich potomků z cesty za Ježíšem.

Jenže to nevíme a jediné, co víme, je, jak neradi máme naši vlastní nezajištěnost my sami. A to jak ve věcech praktického života, tak i v životě naší církevní pospolitosti. A jak bychom rádi, kdyby Ježíš – jako Pán církve – zajistil jasný a jistý výhled. Jak by nás přitom vedl všechny za ruku a že bychom se ani my opravdu nemuseli ničeho bát.

A co na to Ježíš? On sám upozorňuje, že manu jako chléb k životu – chléb na každý den, chléb každodenní, vezdejší – Božímu lidu ten nebeský Otec dává. A je to dar přítomný. I teď i dnes se pro nás rozdává. I teď i dnes se nám v něm dává, a i my jím můžeme být obdarováni. A i my jsme obdarováni i pro nás je přítomen ve chlebu našem každodenním a od nás si žádá jen a pouze naši vděčnost.

Dávej nám ho stále, na každý den znovu! Vyhrknou v odpověď zástupy. Trochu zbrkle a nelogicky. Dávej nám dávaný chléb, chléb, který jsi nám už jednou dal? Zase v tom slyšíme touhu po každodenní jistotě. Tak už začni! A hlavně ukaž, kam si pro ten nebeský pokrm můžeme i každého dne dojít.

A Ježíš na to řekne: Já jsem. To já jsem chléb života. Já jsem ten, který je – a bude – s vámi. Jsem s vámi v celém příběhu spásy, od vysvobození z otroctví až do cíle v zemi slíbené svobody a spravedlnosti. A mezitím jsem s vámi jako věrná posila. Jsem a budu s vámi, říká Ježíš – právě na znamení, že Bohu nejste lhostejní.

Jsem s vámi – na znamení, že Bůh sestupuje až do propastných hloubek lidského hladu po jistotě. Do hlubin zotročenosti touhou mít jistotu, byť se za tou jistotou skrývá hrozivá prázdnota. Jsem s vámi – na znamení, že Bůh sestupuje a je s vámi právě tam, kde si připadáte Bohu lhostejní. Kde se vytratil z vašeho každodenního obzoru. Kde se po něm už třeba ani neptáte, protože jste propadli obavě, že takové ptaní je jen projevem hladu, který stejně nikdo a nic nenasytí.

A když říká: Jsem s vámi jako chléb života, dává konkrétní a nezaměnitelnou tvář Boží slitovnosti, solidaritě a milosrdenství. A proto se nám chlebem života, tedy manou na každý nový den, může stát právě jeho příběh. Jako konkrétní příběh Boží blízkosti upro-

střed vyhladovění a bezradného propadání do čím dál hlubší propasti. Takhle on pracuje, takhle se činí, tohle dokáže i pro nás.

Milí bratři a milé sestry! Jsme svědky lidské nespokojenosti, která je umlčena Boží dobrotou. A zatímco my lidé často ztrácíme hlavu a naříkáme, jako bychom měli vzápětí umřít, Bůh pro nás připravuje nečekaná řešení a pomoc. A nám nezbyvá než žasnout: Kde se ta pomoc vzala? Jak je to možné? Koho z nás by napadlo, že Bůh nás může nasytit, aniž bychom zasévali, sklízeli a pekli!

Když člověk dostane strach z budoucnosti, každá bída, kterou přežil, je mu dobrá a slavná. I my si rádi idealizujeme třeba své dětství a mládí. Vylepšujeme si obraz svých rodičů a prvních lásek. Když si člověk neví rady, má sklon vracet se do minulosti a nasadit si růžové brýle. Zásadní problém je však v tom, že návrat není možný. Minulost je za námi a my musíme řešit současnou situaci. Před tebou jsou nové úkoly a nová situace. Každá doba a situace si žádá něco jiného. Naříkat nad něčím, co skončilo, nemá smysl. Namlouvat si, jak jsme se měli kdysi dobře, k ničemu nevede.

A druhá věc, která stojí za pozornost, je Boží pomoc, která zde přichází, aniž by o ni někdo prosil a žádal. To znamená, že Pán Bůh slyší nejen naše modlitby, ale doléhá k němu i náš hněv a vztek, který si vyléváme na druhých. Bůh je svědkem celého našeho života. Pán Bůh vidí do našeho srdce a slyší všechno naše naříkání.

Když prožijeme Boží pomoc, nestačí Boha jen chválit. Je dobré o tom také přemýšlet. Kdo byl nemocný a uzdravil se – měl by se ptát, jak by měl změnit svůj život. Kdo byl osamělý a našel blízkého člověka, měl by se ptát: Koho já mohu potěšit, aby nebyl sám? Kdo uvěřil v Boha – měl by se ptát, komu může on sám posloužit k víře. Komu bylo dáno, od toho se i něco očekává. Když Bůh někomu pomůže, chce tím nastartovat pohyb, který přinese dobrodiní řadě dalších lidí. Když Bůh zaseje semínko, čeká, že vyroste plný klas.

Zbytečně často se necháváme ovlivnit obavami z toho, co bude. Každý den však má svá vlastní trápení a ta je třeba řešit, ne se stále jen zajišťovat proti budoucím rizikům, která ještě ani nenastala. Kolik rodičů si neužije svých dětí, dokud jsou malé, protože se naplno věnují svému zaměstnání. Ale děti vyrostou a čas se nevrátí. Kolik manželů si dluží pozornost a něhu, protože se věnují své kariéře, a pak se diví, že se jim vztahy rozpadají. Jak málo času a trpělivosti míváme pro své stárnoucí rodiče, ale až tu nebudou, už se jich na nic nezeptáme. Než pochopíme, že nám něco důležitého uteklo, bývá většinou pozdě. Naučme se vážit si Božích darů, které jsou jako květy. Dnes jsou krásné a voní. Zítra zvadnou. Je třeba je obdivovat a radovat se z nich právě dnes. A zítra z Boží milosti rozkvetou zase nové.